

Chương 6

Nụ Hôn Nồng Cháy

Hôm sau vừa đến phòng làm việc, Lisa đã dò hỏi chuyện giữa cô và Phong Bình Thần trên MSN khiến cô vô cùng chán ngán.

Một lúc sau, Thu Đình bước vào và cũng nói chuyện này, còn trách cô không coi bạn bè ra gì, không thành thực.

Tô San nghe nói đôi tượng mà cô hẹn hò là anh chàng đẹp trai họ Phong cũng nửa đùa nửa thật ngưỡng mộ cô, cười nói không chừng cô sắp trở thành Linda thứ hai.

Linda là một cô gái làm ở phòng thị trường. Vì quan hệ làm ăn mà quen một giám đốc đá quý, sau đó bước chân vào nhà giàu. Sự thành công của cô ấy đã khích lệ những cô gái độc thân khác trong tòa soạn. Lisa và Thu Đình gần như không bỏ qua bất kì cơ hội xuất hiện ở những nơi sang trọng nào, đồng thời tuân theo nguyên tắc dự tiệc một mình, để những người đàn ông có mặt trong buổi tối hôm đó ai cũng có cơ hội như nhau.

Thuần Khiết biết rằng nếu muốn xoa dịu sự tò mò của họ, cách duy nhất là lấy đi những hào quang trên người Phong Bình Thần. Mặc dù cô cũng không biết rốt cuộc trên người anh ta có hào quang gì.

Cô không biết nhiều về anh ta. Chỉ biết anh ta là bạn của Steven, có cô em gái tên là Phong Bình, thích đi du bách, không thiếu tiền, còn những chuyện khác thì không rõ. Anh ta không đeo nhẫn cưới, có thể là chưa kết hôn, không biết chừng là đã li dị - Bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này, cô không khỏi bật cười, sau đó lại nghĩ từ trước tới nay những chuyện như thế này càng giải thích thì càng gây hiểu lầm, mặc kệ cho bọn họ nói, kiên quyết từ bỏ ý định giải thích.

Sau bữa trưa, cô nhận được mail của Trác Việt. Anh ta giải thích hai nhà Ôn, Trác quen biết đã lâu, hai người quen nhau từ nhỏ. Bố mẹ anh ta rất thích Ôn Đế. Vì áp lực từ phía gia đình nên anh ta và cô ta đã gặp nhau vài lần, hiện tại vẫn chưa có gì tiến triển nhưng không thể ngờ cô ta lại làm việc ở tòa soạn của Thuần Khiết.

Thuần Khiết đọc xong lập tức delete, không hề có ý định nói chuyện với anh ta.

Anh ta hẹn hò với Ôn Đế là do sự thúc ép của bố mẹ. Nếu thật sự không thích một người, bố mẹ ép buộc là có thể thích được sao?! Nếu Ôn Đế xấu xí,

không sexy lôi cuốn như vậy thì chưa chắc anh ta đã lái xe đi đón cô ta lúc nửa đêm. Cái lí do đó mà anh ta cũng nói ra được, dám làm thì phải dám nhận. Cô thấy coi thường anh ta.

Ba giờ chiều họp, giám đốc tìm mọi cách bới móc trang bìa của cô, yêu cầu cô làm lại. Cô vô cùng tức giận, bực tức bỏ đi. Hết giờ làm việc, phòng hành chính gửi mail nói cô công khai chống đối cấp trên nên cảnh cáo cô. Cô tức tới mức tối hôm ấy gửi đơn thôi việc cho chủ biên.

Hôm sau, Catherine tìm cô nói chuyện nhưng ý cô đã quyết, Catherine không giữ được, cũng đành phải đồng ý. Nhưng hi vọng cô có thể cho thêm chút thời gian để tìm người.

Mỗi lần họ tuyển dụng, người ứng tuyển thì nhiều nhưng người phù hợp thì rất ít, người thật sự phù hợp với yêu cầu của Catherine càng đếm trên đầu ngón tay. Ôn Đế vì có giám đốc Giang đứng sau nên mới kiếm được chức trợ lí. Trên thực tế công việc của cô ta chẳng qua là làm chân lon ton, nghe điện thoại. Những việc thật sự quan trọng, Catherine vẫn giao cho Tô San. Thuận Khiết thôi việc quả thực khiến Catherine đau đầu. Thực ra cô vẫn rất thích Thuận Khiết nhưng không biết vì lí do gì mà đắc tội với giám đốc. Giám đốc Giang là người rất được lòng sếp nên Catherine cũng rất khó xử. Chỉ có thể hi vọng lúc nhàn rỗi Thuận Khiết có thể viết bài cho tòa soạn. Cho dù câu nói này chỉ là chủ biên nói vì phép lịch sự thì Thuận Khiết vẫn rất biết ơn. Bởi vì chủ biên nổi tiếng khó tính, rất ít khi khen ngợi cấp dưới.

Tin cô sắp nghỉ việc ngay lập tức lan đi khắp tòa soạn.

Mấy đồng nghiệp thân thiết đều ám ức thay cô. Gần Đây giám đốc sáng tạo thường xuyên bới móc cô, mọi người đều biết. Chỉ có Thư Đành ngày thơ hỏi cô: “Có phải anh chàng đẹp trai họ Phong kia cầu hôn cậu?”.

Trí tưởng tượng siêu phàm thoát tục như vậy khiến Thuận Khiết tức xì khói.

Người vui nhất phải kể đến Ôn Đế. Cô ta coi việc Thuận Khiết thôi việc là một chiến thắng áp đảo, chỉ có được Trác Việt thôi thì chưa thể khiến cô ta thỏa mãn, phải vui đập đối thủ hoàn toàn thì mới có thể thể hiện được sức mạnh của bản thân. Huống hồ cô ta tin rằng ngay từ khi sinh ra mình đã có sức mạnh đó.

Thuận Khiết không thêm bận tâm tới cô ta. Nếu là một đối thủ ngang sức ngang tài thì có lẽ có thể khơi dậy chút ý dù chiến đấu trong cô. Nhưng một cô nhóc tâm sinh lí chưa phát triển hoàn thiện, ấu trĩ tới mức khiến người ta coi thường như Ôn Đế thì không đáng. Cô không có ý định đặt mình cùng một hạng với cô ta.

Một khách hàng làm về hóa mỹ phẩm biết tin liền mời cô sang làm cho họ. Cô khéo léo tìm chối nhưng vẫn cảm thấy có chút an ủi. Khoảng thời gian làm việc trong ngành cô cũng tích lũy được nhiều thứ nên không cần quá lo lắng.

Mặc dù thôi việc là do tình thế nhưng từ trước tới nay cường độ công việc quá lớn, quả thực rất mệt mỏi. Trước mắt cứ nghỉ ngơi một thời gian rồi tính.

Buổi tối, nhận được điện thoại của Trác Việt. Cô chỉ nói một câu: “Sau này đừng bao giờ gọi điện cho tôi nữa”.

Sau đó cô cúp máy, đưa số điện thoại của anh ta vào danh sách đen, không bao giờ muốn qua lại nữa.

Cô là như vậy, kiên quyết dứt khoát, cho dù có thể là võ đoán nhưng cũng không cho phép mình rơi vào thế bị động. Cho dù trong lòng vô cùng đau đớn nhưng cô quyết không tỏ ra yếu đuối trước mặt anh ta. Lòng tự trọng của cô vĩnh viễn cao hơn tình yêu.

Dĩ nhiên vẫn có thể nói với những người bạn tri kỉ, bớt chút thời gian lên mạng tâm sự những chuyện buồn với họ. Tường Vi và Tiểu Châu đều nói cô nghỉ việc là quá tốt, gần đây hai người họ về nước, đang chán vì không có ai đi chơi nói chuyện. Thuần Khiết tự ti vì mình là người làm công ăn lương, không nhiều tiền như họ thì bị họ mắng cho một trận. Ba người nói chuyện trên trời dưới biển. Tâm trạng tồi tệ của cô dần dần vui tươi hẳn lên. Có lẽ đây chính là “công dụng” của những chị em tốt.

Cô đồng ý với Catherine rằng sẽ cho họ thời gian để tìm người thích hợp nên vẫn đi làm như bình thường.

Cuối tháng năm là kỉ niệm ba năm Catherine làm chủ biên. Tòa soạn quyết định tổ chức tiệc chúc mừng, mời toàn bộ đối tác làm ăn và những người trong giới thời trang như người mẫu, ngôi sao. Lisa và Thư Đình đã mong đợi ngày này từ lâu, bàn tán sôi nổi về danh sách khách mời suốt cả tuần.

Ôn Đế phụ trách gạn thư mời, xác nhận khách mời. Những người nổi tiếng như Steven Fong dĩ nhiên không thể bỏ qua. Anh ta đã từng chụp ảnh cho tạp chí, hơn nữa lại đang ở trong nước, có thể mời được anh ta thì quả là một việc rất đáng tự hào.

Cô ta gửi thư mời theo địa chỉ.

Đến tận thứ sáu vẫn chưa nhận được bất cứ hồi âm nào, đành phải tìm Lisa hỏi điện thoại liên hệ.

Lisa chỉ có thể đi tìm Thuần Khiết.

Thuần Khiết nhắn tin cho Phong Bình Thần hỏi chuyện này. Chẳng bao lâu sau anh ta gọi điện, giọng điệu ai oán trách móc cô: “Cô thật không có lương tâm, chỉ mời Quân Hạo không mời tôi...”.

“Đây là sự sắp xếp của tòa soạn! Tôi rất muốn mời anh, có điều...”.

“Có câu nói này là được rồi!”. Phong Bính Thần vội vàng ngắt lời cô cười nói: “Cho dù người khác muốn mời tôi còn chưa chắc đã mời được. Nếu cô đã muốn mời tôi như thế, vậy thì tôi miễn cưỡng đi vậy...”.

“Thật là thiệt thòi cho anh...”. Thuần Khiết nhìn trời.

“Không sao, vì cô mà thiệt thòi một chút thì có đáng gì”.

Thuần Khiết tiếp tục nhìn trời: “Vậy tôi gần thư mời đến khách sạn nhé?”.

“Tốt nhất là tự mang tới”.

Thuần Khiết không còn gì để nói, lặng lẽ cúp máy, nói ý của anh ta với Lisa. Lisa nói lại với Ôn Đế.

Ôn Đế lập tức xù lông, giận dữ chạy lại chất vấn: “Có nhầm không đây? Lại bắt tôi đích thân đi đưa thư mời?”.

Thuần Khiết cúi đầu gõ chữ, coi như không nhìn thấy cô ta.

Lisa nói: “Ai bảo người ta là người nổi tiếng...”.

Ôn Đế cười lạnh lùng: “Người nổi tiếng thì oai lắm sao. Tôi gặp nhiều rồi”.

Lisa cũng cười: “Anh ta là Steven Fong đấy, khách quý Catherine chỉ định mời. Nếu không mời được chị ấy sẽ không vui. Hơn nữa Steven rất đẹp trai, cô có thể nhân cơ hội tiếp xúc với anh ấy...”.

Ôn Đế Liền nói: “Thế thì chị mang đi”.

Lisa cũng có chút tức giận, cười khẩy và nói: “Tôi cũng rất muốn, đáng tiếc đây không phải là công việc của tôi. Tôi còn có việc khác phải làm. Cô tự giải quyết đi”. Nói rồi không thèm bận tâm đến cô ta.

Ôn Đế mất hứng, đành phải đi đưa thư mời.

Hôm sau là thứ bảy, Thuần Khiết nằm trên giường xem đĩa, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Phong Bính Thần, nói là sẽ đến chơi nên đành phải dậy dọn dẹp nhà cửa để đón tiếp anh ta.

Khi đến Phong Bính Thần mang theo hai suất pizza Hawaii. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen, đeo thắt lưng bằng da thật màu vang đỏ, dáng người thanh tú, cao ráo, giống như một bông hoa lê. Thuần Khiết làm việc trong làng thời trang hơn một năm, miễn cưỡng cũng có thể coi là biết về thời trang, liền hỏi: “Chiếc áo này là kiệt tác của bậc thầy nào?”.

“Nhà thiết kế riêng của tôi”.

“Hả?”. Thuận Khiết ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc: “Anh còn có nhà thiết kế riêng?”.

“Không sai. Nếu cô nhận lời hẹn hò với tôi. Tôi có thể bảo anh ta thiết kế cho cô hai chiếc..”.

“Ha ha”. Thuận Khiết cảm thấy buồn cười vì cách nói của anh, chỉ về phía ban công và nói: “Chim tương tự ngoài ban công”.

“Ồ, để tôi đi xem”. Anh nói rồi đi ra ban công.

Chú chim xinh đẹp đó sợ người lạ. Phong Bính Thần làm trò thế nào nó cũng không hót, cũng không lại gần anh. Anh không biết làm thế nào, chau mày cau mày: “Cái đồ vong ơn bội nghĩa, ta đã từng cứu mạng mi, mi quên rồi sao?”.

Thuận Khiết nghe mà bật cười, đứng dậy đi lấy quả táo, khoét một rãnh nhỏ, thêm chút thức ăn rồi đi ra ban công đưa cho anh và nói: “Thử cái này...”.

Phong Bính Thần bón cho chim. Nó mổ hai cái nhưng vẫn không hót. Thuận Khiết cũng gọi nó nhưng vô ích, đành phải từ bỏ: “Thôi, một lúc nữa tự nó sẽ hót. Bình thường cứ sáng sớm là nó riu rít đánh thức tôi”.

“Ồ, vậy chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô sao?”.

“Không phải bây giờ anh mới ý thức được vấn đề này chứ”. Thuận Khiết bực tức nhìn anh: “Lúc đầu anh cũng không hỏi tôi có thích hay không, cứ tặng luôn”.

Phong Bính Thần chớp mắt một cách vô tội: “Cô có thể từ chối mà...”.

“Tôi vốn tốt bụng”.

“Vậy lát nữa tôi mang nó đi...”.

“Không được! Quà đã tặng không được đòi lại. Huống hồ bây giờ tôi đã quen rồi...”.

Phong Bính Thần chỉ chờ câu này: “Ok! Thế nào tôi cũng nghe theo cô”.

Câu nói này nghe có vẻ hơi sến.

Anh lại nói: “Ăn trưa đi, tôi mang pizza”. Nói rồi anh quay lại phòng khách, mở hộp đưa cho cô. Thuận Khiết cắn một miếng pizza. Ăn xong mới nhắm mắt và nói: “Chết rồi!”.

Phong Bính Thần hỏi: “Sao? Không ngon à?”.

Thuận Khiết lắc đầu và nói: “Quá ngon! Tôi sợ dạ dày của mình được nuông chiều quá mức”.

“Đúng với ý tôi. Nếu dạ dày của cô không thể rời xa tôi, cô cũng không thể rời xa tôi...”.

“Khụ khụ...”. Thuần Khiết nghe vậy ho sặc sụa. Miếng pizza trong miệng súyt chút rữa tắc nghẹn trong cổ họng. Một lúc sau mới ngừng ho và nói: “Vì sao lúc nào anh cũng thích đùa khi người khác đang ăn thế?”

“Xin lỗi”. Anh xin lỗi không một chút thành ý.

Thuần Khiết không thèm để ý đến anh, mang pizza vào phòng ngủ ăn, tiện tay bật ti vi, ngồi trên giường xem đĩa phim lúc này đang xem dở. Đó là một bộ phim hành động nổi tiếng.

Phong Bình Thần cũng cầm một lát pizza đi theo: “Cô còn thích loại phim này sao? Không phải là có xu hướng bạo lực đấy chứ?”.

Thuần Khiết nghe vậy gật đầu và nói: “Ừm, anh phải cẩn thận đấy”.

“Xem loại phim này không ảnh hưởng đến khẩu vị sao?”.

“Đây là món khai vị tôi thường dùng...”.

“Mùi vị thật nồng...”.

Nói rồi anh liếc nhìn bức ảnh trên tủ quần áo. Nam ngôi sao trong bức ảnh trông khá quen. Nhìn kĩ thì thấy đó là Tiêu Úc Sơn. Anh ngạc nhiên nhìn về phía Thuần Khiết. Cô đang dán mắt vào ti vi, khuôn mặt trắng mịn, đang ăn miếng pizza cuối cùng, nhân tiện mút ngón tay. Động tác này khiến anh nhìn mà có chút bốc hỏa, nhưng nghĩ đến chuyện cô dán áp phích của Tiêu Úc Sơn trong phòng là tâm trạng của anh lại không thoải mái. Cảm giác ngon miệng cũng tiêu tan.

Anh vứt lát pizza vừa mới cắn được hai miếng vào thùng rác, sau đó lấy khăn giấy trên chiếc tủ cạnh đầu giường, chằm chằm lau những ngón tay trắng muốt. Thuần Khiết nói: “Anh cũng lãng phí quá đấy...”.

“Ăn no rồi”. Anh bực tức nói.

“Thì ra dạ dày của anh nhỏ như vậy, hai miếng đã no, chẳng phải là dễ nuôi hơn cả chim tương tự sao?”.

Phong Bình Thần không bận tâm đến câu nói đùa của cô mà ngồi xuống giường, ngắm người nhìn chiếc ti vi cũ kĩ.

Thuần Khiết ăn rất ngon miệng, lại đi ra phòng khách cầm một lát bánh vào phòng ăn. Bỗng nhiên anh nói: “Ti vi của cô nên nghỉ hưu rồi, màn hình nhìn không rõ”.

“Của nhà chủ, thỉnh thoảng tôi xem tin tức, cần gì bạn tâm rõ hay không rõ...”.

“Đồ dùng trong nhà cũng là của nhà chủ?”.

“Trừ bàn máy tính là tôi mua, những cái khác đều của nhà chủ”.

Nghe vậy, tâm trạng của Phong Bính Thần khá hẫng lên. Anh nhìn thật kỹ tấm áp phích kia, rõ ràng là đã nhiều năm rồi, viền xung quanh đã có chút ố vàng, người trong ảnh trông trẻ hơn, còn có chút trẻ con, non nớt.

“Những đồ dùng này đều cũ lắm rồi, chi bằng thay toàn bộ?”.

Thuần Khiết không khỏi bật cười: “Anh đúng là công tử nhà giàu, không biết người nghèo chúng tôi sống như thế nào. Chỉ riêng tiền thuê căn phòng này hàng tháng đã tiêu tốn gần một phần ba tháng lương của tôi, lại còn phải mua thêm đồ dùng mới, mua về rồi đặt ở đâu? Những đồ này đều là của nhà chủ, không thể vứt đi được”.

Phong Bính Thần không biết nói thế nào. Một lúc sau mới nói: “Vậy thì sơn lại đồ đạc cho mới...”.

Thuần Khiết ngạc nhiên, quay sang nhìn anh: “Hình như đây là nhà của tôi”.

Anh cười khì khì và nói: “Tôi cũng chỉ nghĩ cho cô thôi mà, màu sắc u tối sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng. Hơn nữa tấm áp phích kia quá lỗi thời rồi, không phù hợp một chút nào với phong cách của một biên tập tạp chí thời trang như cô. Hay là tôi tặng cô hai bức tranh của Picasso...”.

“Anh nghĩ rằng căn phòng này xứng với Picasso sao?”. Thuần Khiết vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

“Vậy thì đổi người khác nhé?”.

“Sao không tạm thời giữ lại những ý kiến này của anh nhỉ? Đợi đến khi tôi mời anh đến ở cùng thì nêu ra cũng chưa muộn”.

“A!”. Phong Bính Thần cố tình phớt lờ sự giễu cợt của cô, thốt lên vui sướng: “Tốt quá! Cô định lúc nào mới tôi đến cùng?”.

Thuần Khiết bị anh đánh bại.

Cô tròn mắt lờm anh: “Tôi hiểu rồi, anh cố tình đến để lấy tôi làm thú tiêu khiển...”.

Phong Bính Thần không nói gì, chỉ nhìn cô và mỉm cười. Anh có một khuôn mặt rất đẹp, đôi mắt mê hồn. Thuần Khiết bị anh nhìn tới mức có chút mất tự nhiên, liền hỏi: “Không sao chứ?”.

Anh không trả lời mà hỏi lại: “Bình thường cô tiêu khiển bằng cách nào?”.

“Kia kia”. Thuần Khiết hếch cằm về phía chiếc ti vi cũ kỹ, rồi chỉ tay vào chiếc giá sách có phần lộn xộn: “Đọc sách, xem đĩa, tập yoga, đi siêu thị...”.

“Thật đơn điệu”. Phong Bính Thần bĩu môi.

“Anh tưởng ai cũng giống anh, suốt ngày ăn chơi nhảy múa chắc?”. Thuần Khiết lại lờm anh.

“Tôi đâu có ăn chơi nhảy múa suốt ngày...”.

“Vậy anh có hoài bão lớn lao?”.

“Cũng không thể coi là hoài bão lớn lao. Chỉ là đầu tư một tổ chức, nghiên cứu trường sinh bất lão, tuổi xuân mãi còn...”.

Thuần Khiết không còn gì để nói.

Phong Bính Thần nhìn sắc mặt của cô, bật cười: “Suy nghĩ viễn vông, đúng không?”.

Thuần Khiết cảm thấy mình bị chơi xỏ, nghiêm mặt nói: “Chúc anh sớm thành công. Có phương thuốc thần kì như vậy, anh không những có thể trở thành người giàu nhất thế giới mà e rằng bá chủ thế giới cũng thuộc về anh”.

Phong Bính Thần cười ha ha: “Còn cô? Cô có hoài bão gì?”.

Thuần Khiết thờ dãi và nói: “Tôi thì có thể có hoài bão gì...”.

“Ước mơ cũng không có sao?”.

“Không”. Thuần Khiết trả lời dứt khoát, nhưng nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ là có một ước mơ”.

“Là gì?”. Phong Bính Thần hào hứng ghé sát lại.

“Vào một ngày cách đây nhiều năm về trước, tôi đọc tiểu thuyết của Milan Kundera⁽¹⁾. Sau đó tôi hi vọng mình có thể lớn thật nhanh để đi cầu hôn ông ấy...”.

Phong Bính Thần không đợi cô nói xong liền ngã rã ra giường.

“Anh có thái độ gì vậy?”. Thuần Khiết bất mãn.

“Ước mơ của cô thật là táo tợn”. Anh xoay người, nhìn trần nhà và cười.

“Còn thực thần thuốc trường sinh bất lão”.

“Một ông lão già cóc để như vậy, cô thích ông ta ở điểm nào?”.

“Tài hoa!”.

“Ngoài tôi ra, cô không được có vị thần nào khác”.

Thuần Khiết sững người, nghi ngờ đôi tai của mình. Anh ngồi dậy nhìn cô. Đôi mắt khê nheo lại, phát ra ánh sáng sắc bén. Thuần Khiết cũng nheo mắt nhìn lại anh. Đôi mắt của cô cũng sáng đến đáng kinh ngạc. Hai người nhìn nhau một lúc, bỗng nhiên cùng bật cười.

“Tôi nói rồi mà, anh đúng là sấm sét”. Thuần Khiết không cười nữa: “Tôi bị anh làm cho choáng đến nỗi suýt chút nữa thì tan xác. Tôi không tin vào Chúa Kito đâu”.

“Vậy thì tin tôi đi. Từ nay về sau, để tôi trở thành tín ngưỡng của cô”.

Thuần Khiết phì cười, không bận tâm tới anh.

“Tôi nghiêm túc đấy”.

Bỗng nhiên căn phòng trở nên rất yên tĩnh, chỉ có tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc.

Im lặng một lúc, Thuần Khiết cười nói: “Anh thật khiến người ta ngạc nhiên! Người như anh...”.

Phong Bính Thần hỏi: “Người như tôi làm sao?”.

Thuần Khiết cau mày, bặm môi, tỏ vẻ rất khó xử: “Cái này, nói thế nào nhỉ”.

Phong Bính Thần mỉm cười khích lệ cô: “Đừng sợ, cứ nói tự nhiên”.

“Người như anh, làm sao có thể...”. Nói rồi lại chần chừ, vẻ mặt rất khó xử.

Phong Bính Thần dịu giọng, cười như gió thoảng: “Cô cũng đừng tự ti mà”.

“Ặc, anh hiểu lầm rồi. Ý của tôi là điều kiện hiện tại của anh còn lâu mới đạt đến tiêu chuẩn của tôi”.

Nụ cười đông cứng trên khuôn mặt Phong Bính Thần.

Phải mất một lúc rất lâu anh mới “tiêu hóa” được câu nói này. Sau đó chớp mắt, gườm gườm nhìn cô với ánh mắt như không thể tin được điều cô vừa nói. Lần đầu tiên trong đời anh bị người khác nghĩ rằng điều kiện quá kém, chưa đủ tiêu chuẩn, đúng là mất hết cả tự trọng.

Thuần Khiết thỏa sức tận hưởng sự thay đổi trên nét mặt anh. Trong bụng vui như mở cờ nhưng ngoài mặt rất thản nhiên. Anh chàng tự tin thái quá này, cuối cùng đã nắm được cơ hội đả kích anh ta.

Phong Bính Thần không ngồi được nữa, đứng bật dậy và hỏi:

“Tiêu chuẩn của cô thế nào?”.

Thuần Khiết cố tình suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ừm, người ấy cần phải có nghề nghiệp ổn định, có tài, thông minh, tốt bụng, chăm chỉ, thật thà, không có thói quen xấu, chung thủy, biết làm việc nhà, biết nấu ăn. .. Xin hỏi anh có mấy điều phù hợp?”.

Phong Bính Thần gật đầu, trả lời từng cái một: “Nghề nghiệp của tôi ổn định tuyệt đối. Tổng thống Mỹ bốn năm bầu một lần, nghề của tôi có thể làm bốn mươi năm”.

“Còn về tài năng...”. Anh khẽ chau mày: “Cái này quá rộng. Bất cứ một ngành nào làm đến mức tuyệt đỉnh đều là một nghệ thuật, đều có thể coi là có tài. Tôi cho rằng đẹp trai cũng là một tài hoa. Cô thấy sao?”.

Thuần Khiết không nhịn được cười.

Anh nói tiếp: “IQ của tôi trên 130, dĩ nhiên là không ngốc. Ngoài ra tôi vô cùng tốt bụng, chăm chỉ, thật thà, không có thói quen xấu, hơn nữa rất chung thủy”.

“Nghiên cứu chế tạo thuốc trường sinh bất lão cũng có thể coi là thật thà sao?”. Thuần Khiết hỏi lại.

“Cái này thuộc về sở thích cá nhân”.

“Vậy anh còn có thể nói mình không có sở thích không tốt”.

Phong Bính Thần bị chặn họng. Ngừng một lát anh cười nói: “Tôi hiểu rồi. Cô cố tình làm khó tôi, rõ ràng biết tôi không biết làm việc nhà, không biết nấu ăn...”.

“Vậy đợi anh học cách làm việc nhà và nấu ăn rồi nói”.

Nghe vậy, Phong Bính Thần lại ngã lãn ra giường.

Thuần Khiết ra ngoài dọn bàn, nhìn thấy chiếc bánh pizza còn thừa, liền hỏi: “Anh không ăn thật sao?”.

Phong Bính Thần đang đói nhưng đang ở trong thế bị động. Nghe vậy liền ngồi bật dậy: “Bỗng nhiên tôi lại muốn ăn...”.

Thế là Thuần Khiết không dọn nữa, vào bếp đun nước. Phong Bính Thần ra ngoài ăn pizza, vừa ăn vừa ngắm nghía căn nhà.

Thuần Khiết hiểu rất rõ ánh mắt của anh. Cô cười và nói: “Những căn hộ kiểu cũ hầu như đều như vậy”.

Anh nói: “Tôi rất muốn chia một phòng trong căn nhà của mình cho cô”.

Thuần Khiết quả thực bất lực trước kiểu đùa đó, nghiêm mặt nói: “Tôi phải tiễn khách đây”.

“Ok! Bây giờ tôi đi đây”. Nói rồi anh đứng dậy, vào bếp rửa tay.

Thuần Khiết không ngờ anh tưởng thật, cảm thấy rất ngại: “Đùa đấy...”.

“Tôi không đùa đâu. Buổi chiều hẹn người của công ti điện ảnh bàn chuyện”.

“Xem ra ngoài nghiên cứu chế thuốc trường sinh bất lão, anh còn làm việc nghiêm túc”. Thuần Khiết không tìm được trêu chọc anh. Anh cười nói: “Đây không phải là công việc của tôi. Tôi chỉ giúp thôi”.

“Tôi tiễn anh”.

Thuần Khiết tiễn anh xuống dưới, sau đó quay lại dọn hộp bánh pizza trên bàn, pha một tách trà ra cửa sổ uống. Gió tháng năm thổi tới, nhẹ nhẹ, man mát khiến cô cảm thấy thật thư thái.

Ánh mắt lướt qua tấm áp phích trên tủ quần áo. Hồi trẻ anh thật thanh tú, vì thuần khiết đến tột cùng nên có một vẻ đẹp “sắc nhọn”. Bây giờ nhuệ khí đó đã dần dần bị thời gian lấy mất, thay vào đó là sự bình tĩnh giống như thỏa hiệp với cuộc đời. Nhưng cho dù là Tiêu Ưc Sơn thời nào cũng đều khiến người ta khó mà kháng cự.

Nhìn tấm áp phích đó giống như trở về thời niên thiếu. Xuyên qua thời gian và không gian mênh mông, nhìn lại mỗi tình bị bóp nghẹt từ lúc vừa mới nảy mầm hiện lên thật đẹp, thật lãng mạn. Suy cho cùng cô là phụ nữ, vẫn còn lưu luyến quãng thời gian đó, không nỡ quên đi.

Buổi tiệc của Catherine đặt khách sạn Thụy Kim. Khách mời đều là những bậc tinh anh, còn có không ít ngôi sao, người mẫu.

Một nơi sang trọng như vậy muốn tham dự tuyệt đối không phải là dễ. Thuần Khiết tự biết ở những nơi như thế này mình chẳng qua chỉ là chân lon ton, không biết chừng còn phản ứng phó với tình huống bất ngờ. Vì thế chỉ trang điểm nhẹ, mặc chiếc váy ngắn màu xanh đen kiểu dáng đơn giản. Nhưng mười

lăm phút sau khi đến đó, cô bắt đầu cảm thấy hối hận vì cách ăn mặc qua quýt của mình.

Bởi vì cô nhìn thấy Tiêu Ưc Sơn.

Trên báo nói anh bận rộn phát hành album mới, sắp tới sẽ đến các thành phố lớn tuyên truyền, không ngờ anh cũng đến. Nhìn thấy anh phản ứng đầu tiên của Thuần Khiết là chỉnh trang quần áo và khuôn mặt của mình.

Nhưng Tiêu Ưc Sơn đã đi về phía cô, mỉm cười gọi tên cô. Cô đành phải lại gần đón tiếp anh, khách sáo nói: “Anh có thể đến dự khiến chúng tôi thật vinh hạnh”.

“Giả tạo!”. Tiêu Ưc Sơn nói không chút khách khí. Thấy mặt cô đỏ bừng, dịu giọng nói: “Giữa chúng ta hà tất phải nói những lời khách sáo như thế”.

Thuần Khiết ngoài mặt vẫn tươi cười nhưng trong lòng thì lẩm nhẩm: Đã mười năm rồi, vẫn còn giữa chúng ta? Nói cứ như là chúng ta thân thiết lắm. Anh là ngôi sao lớn, dĩ nhiên có thể tỏ ra thân thiết với người bình thường. Nhưng cô là tên tiểu tốt vô danh, quyết không được quên thân phận của mình.

Anh lại hỏi: “Chuyện lần trước không gây phiền phức cho cậu chứ?”.

Thuần Khiết biết anh muốn nói tới vụ lộ ảnh trên mạng, liền cười nói: “Không có gì. Chút khả năng chịu đựng đó mình vẫn có, chỉ thiết thòi cho cậu thôi, dính tin đồn với người như mình”.

Tiêu Ưc Sơn sững người: “Câu nói này thật không giống với Thuần Khiết mà mình đã quen một chút nào”.

“Trước đây mình thế nào?”.

“Rất kiêu ngạo”.

“Thật sao, thì ra mình đã từng có thứ xa xỉ đó”.

Tiêu Ưc Sơn bật cười: “Có điều mình thích cậu bây giờ hơn, không nhiều gai như trước đây...”.

Thuần Khiết khẽ cúi mặt, cảm giác mặt nóng ran, bởi vì anh dùng từ “thích”.

Tiêu Ưc Sơn lại hỏi: “Có gì ngon không, mình đang đói bụng...”.

Thuần Khiết cũng đói bụng. Hai người cùng đi lấy đồ ăn. Lúc ăn không ngừng có người lại gần chào hỏi Tiêu Ưc Sơn. Có một khách hàng bẽn lẽn từ giới thiệu, ngỏ ý muốn mời anh làm người đại diện cho nhãn hiệu của mình.

Thuần Khiết không tiện nghe, tự giác bung đĩa salad ngồi xuống bàn bên cạnh.

Tiêu Ưc Sơn nhanh chóng tìm cách thoát khỏi cô gái có ý đồ kia, ngồi xuống phía đối diện cùng ăn với cô.

“Tuyên truyền vất vả lắm đúng không?”. Thuần Khiết vừa ăn vừa hỏi.

“Cũng bình thường, cậu xem buổi họp báo của mình chưa?”.

“Ừm, xem trên mạng rồi”. Cô khẽ ngừng một lát rồi lại nói tiếp: “Bài hát rất hay...”.

“Cậu thích bài nào?”.

“Mình thích tất cả, đặc biệt là bài I wanna be alone...”.

“Câu nói này không phải là muốn ám chỉ điều gì với mình chứ?”. Tiêu Ưc Sơn vờ chau mày.

“Sao có thể thế được?”. Thuần Khiết ngẩng đầu nhìn anh.

“Mình mang cho cậu một chiếc CD, ở trong xe, lát nữa mình đưa cho cậu”.

“Có chữ kí không?”.

“Cậu là fan của mình sao?”.

“Dĩ nhiên”.

Cô trả lời dứt khoát như vậy khiến Tiêu Ưc Sơn có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa nụ cười.

Thuần Khiết nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, chỉ thấy khuôn mặt của anh quá cuốn hút, không dám nhìn thẳng. Đã mười năm rồi mà anh vẫn có sức hút khiến cô đỏ mặt nhói tim.

Cô chuyển hướng nhìn, đưa mắt nhìn xung quanh. Đột nhiên phát hiện có không ít ánh mắt dồn về phía mình, phần lớn là phái nữ. Bỗng chốc cô giống như ngồi trên đống lửa, trở nên bối rối. Tình huống này vốn nằm trong dự tính của Tiêu Ưc Sơn. Anh thấp giọng nói: “Tôi nay cậu hãy ở bên cạnh mình nhé. Mình không muốn bị những cô gái kia quấy lầy”.

“Lấy mình làm bia đỡ đạn?”. Thuần Khiết ngạc nhiên, vội vàng lắc đầu: “Nhiệm vụ gian khổ này quả thực mình khó mà đảm nhiệm được...”.

“Tin mình đi, tuyệt đối không có người nào thích hợp hơn cậu. Nhớ lại năm ấy chúng ta ngồi cùng bàn, cậu bình tĩnh như thế nào, có thể ứng phó trong mọi tình huống”.

“Cái gì?”. Thuần Khiết lập tức bắt lấy ý chính: “Thì ra cậu đã biết. Chính vì cậu mà mình phải chịu biết bao ảm ức...”.

Tiêu Úc Sơn tươi cười nhìn cô: “Muốn mình bù đắp cho cậu không?”.

Thuần Khiết không biết nói gì. Bỗng nhiên có một người phụ nữ bước tới, tự xưng là fan, đưa hai chiếc CD và bút mời Tiêu Úc Sơn kí tên. Tiêu Úc Sơn mỉm cười kí cho bà ta. Nhưng bà ta không đi mà cứ ngồi đó hỏi chuyện. Tiêu Úc Sơn trả lời vài câu, có chút khó chịu. Bà ta liền quay sang Thuần Khiết: “Cô có quan hệ gì với Prince?”.

Prince là tên tiếng Anh của Tiêu Úc Sơn.

Thuần Khiết hỏi lại: “Xin hỏi chị ở công ti nào?”.

Bà ta không trả lời, chăm chú nhìn cô, bỗng nhiên nói: “Ừm, trông cô rất quen, chẳng phải là cô gái trong bức ảnh trên mạng sao. Cô không phải là bạn gái của Prince chứ?”.

Thuần Khiết vẫn chưa nói thì đã có người thay cô phủ nhận: “Thím ơi, thím nhận nhầm người rồi. Cô ấy là bạn gái của tôi”. Vừa nói dứt lời đã có một bàn tay khoác lên vai Thuần Khiết.

Người phụ nữ đó ngẩng đầu, sững người trước anh chàng đẹp trai đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Thuần Khiết cũng bị hai từ “bạn gái” làm cho khó xử.

Tiêu Úc Sơn nhìn Phong Bính Thần rồi hỏi Thuần Khiết: “Bạn trai cậu?”.

Thuần Khiết mơ hồ nói: “À, anh ta....”.

Phong Bính Thần tranh nói trước: “Em yêu, em không nhất thiết có chuyện gì cũng phải nói với anh ta”.

Tiêu Úc Sơn bị dội nước lạnh, chỉ cười, không nói gì.

Thuần Khiết nhìn Phong Bính Thần, ý muốn nói anh đừng gây chuyện.

Nhưng Phong Bính Thần được đằng chân lân đằng đầu, vòng tay qua eo cô.

Thuần Khiết cau mày nhìn anh: “Anh không sao chứ?”.

Anh cười nói: “Không sao! Chỉ là thấy hơi đói bụng. Chúng ta đi ăn chút gì đi”.

Nói rồi kéo cô đi.

Thuần Khiết bị anh kéo đi hai bước, vội vàng quay lại gọi Tiêu Úc Sơn: “Cùng đi đi”.

Tiêu Úc Sơn nóng lòng muốn thoát khỏi fan nữ lớn tuổi này, lập tức nhận lời, rảo bước theo sau.

Cảm giác không thoải mái trong lòng Phong Bính Thần bỗng chốc tăng lên nhưng không để lộ ra mặt.

Ba người cùng đến trước bàn lấy đồ ăn.

Hai anh chàng đẹp trai kiệt xuất nhất trong buổi tiệc tối nay đều đứng cùng Thuần Khiết, khiến những cô gái khác vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ. Đặc biệt là Ôn Đế, nhìn mà vô cùng bức tức. Cô ta là trợ lí của Catherine, phụ trách tiếp khách, không có cơ hội nghỉ ngơi, bắt một đại tiểu thư như cô ta làm việc này đã đủ vất vả rồi. Bây giờ còn phải nhìn người mình ghét đứng giữa hai anh chàng đẹp trai như cá gặp nước. Cô ta quả thực quá khổ sở.

Cô ta nghĩ rằng phải tìm niềm vui để giảm bớt nỗi khổ sở của mình.

Nhưng trên thực tế, người được đám đông chú ý là Thuần Khiết không hề vui vẻ. Đứng trước một bàn thức ăn ngon nhưng cô nuốt không trôi. Hai anh chàng đứng cạnh cũng không có ý muốn ăn, chỉ bưng đĩa đứng cạnh bàn nói chuyện.

“Nghe nói anh ra đĩa rồi?”.

“Vâng”.

“CD đầu tiên sau năm năm?”.

“Vâng”.

“Tôi nghĩ chắc chắn rất hay...”.

“Vâng”.

Phong Bính Thần dừng lại nhìn anh ta.

Tiêu Úc Sơn đáp lại bằng nụ cười lịch sự: “Xin lỗi! Tôi không giỏi giao tiếp”.

“Vậy có lẽ anh không phiền nếu để tôi và Thuần Khiết bên nhau tối nay chứ?”.

“Đáng tiếc cô ấy đã nhận lời tôi trước rồi”.

Anh ta nói kiểu gì vậy, cứ như giữa họ có gì thân mật lắm.

“Thật sao?”. Phong Bính Thần cúi đầu, mỉm cười nham hiểm với Thuần Khiết: “Có lẽ anh không biết đặc điểm lớn nhất của cô ấy chính là hiền lành, lương thiện, tình thương bao la, rất dễ bị người khác lợi dụng...”.

“Hai người đủ chưa?”. Cuối cùng Thuần Khiết không thể nghe tiếp được nữa: “Hai người vì tôi mà tranh chấp sao? Thôi được! Tôi thật sự rất vui mừng, nhưng xin hai người đừng có ấu trĩ như vậy, ok?”.

“Ấu trĩ?” Hai người đàn ông đồng thanh nhắc lại từ này.

Phong Bính Thần tỏ vẻ như bị sỉ nhục: “Bắt đầu từ khi tôi biết nhận thức, không ai dùng từ này với tôi”.

“Tôi cũng vậy!”. Tiêu Úc Sơn nói.

Thuần Khiết nhìn họ, lùi một bước và nói: “Ồ, bây giờ hai người cùng một chiến tuyến rồi sao?”.

Tiêu Úc Sơn quay mặt đi và nói: “Mình không biết anh ta”.

Phong Bính Thần nhún vai và nói: “Điều này chỉ có thể trách anh hiểu biết nông cạn”.

Thuần Khiết cố kìm nén ý nghĩ nhìn lên trần nhà, không thêm bận tâm tới họ, bung đĩa hoa quả quay đi.

Cô vừa bước được vài bước thì gặp một nhân viên phục vụ bắt cản, chiếc khay chạm vào vai cô, mất thăng bằng làm đổ rượu vào người cô. May mà dưới sàn có trải thảm nên không phát ra âm thanh quá lớn. Nhưng nhân viên phục vụ sợ tái mặt, hốt hoảng xin lỗi, thu hút mọi ánh nhìn xung quanh.

Phong Bính Thần vội vàng đi tới và hỏi: “Có bị thương không?”.

Thuần Khiết lắc đầu, nói với nhân viên phục vụ: “Cô nhanh chóng thu dọn sạch sẽ, đừng để ảnh hưởng đến những vị khách khác”.

Phục vụ hoảng hốt nhặt li rượu vào khay, đi vào trong tìm người linh thiêng.

Thuần Khiết thì thật thê thảm. Chiếc váy màu xanh đen bị ướt một nửa. May mà tối màu nên vết loang không rõ lắm. Nhưng thế cũng đủ thê thảm lắm rồi. Tiêu Úc Sơn đưa cô mấy tờ giấy ăn. Cô lau vài cái rồi nói: “Tôi vào nhà vệ sinh xử lí”.

“Tôi đi cùng cô”. Phong Bính Thần nói.

Thuần Khiết sững người, không để ý tới anh mà đi thẳng về phía nhà vệ sinh. Nào ngờ Phong Bính Thần nói là làm, đi theo cô vào nhà vệ sinh khiến

Tiêu Ưc Sơn nhìn mà trợn mắt há mồm. Anh là người của công chúng, lời nói cử chỉ đều phải cẩn trọng. Thấy anh ta trước mặt mọi người mà cư xử tùy tiện không chút dè dặt như vậy nên khá kinh ngạc.

Catherine đứng trong đám đông cũng rất kinh ngạc. Chỉ thừa nhận Thuận Khiết quả thực có điểm ưu tú, nhưng hoàn toàn không phải là có một không hai. Huống hồ anh chàng họ Phong này ngay cả những người nổi tiếng như Eva đều đã gặp rồi, đâu đến nỗi như vậy?

Trong đó có một cô gái đang soi gương trang điểm. Đột nhiên trong gương xuất hiện một người đàn ông cũng giật nảy mình. Phong Bính Thần rất thân nhiên, mỉm cười và nói: “Thưa cô, có thể cho chúng tôi chút thời gian được không?”.

Cô gái đó tỏ vẻ như biết rõ gian tình, cầm chiếc túi mỹ phẩm xinh xắn lao ra khỏi cửa.

Vậy là nhà vệ sinh chỉ còn lại hai người họ.

Thuần Khiết mơ hồ cảm thấy có chút lo lắng: “Anh đang làm gì vậy?”.

Phong Bính Thần từng bước bại gàn cô, thân mật hỏi: “Cô nghĩ thế nào?”.

Mặt Thuận Khiết nóng bừng, cố làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Anh cũng thật là nhiệt tình phóng khoáng, tôi không thể làm được chuyện này...”.

Phong Bính Thần mỉm cười: “Chuyện nào?”.

Thuần Khiết nhận ra mình đã rơi vào bẫy, vội vàng nói: “Tôi phải chỉnh trang lại quần áo, mời anh ra ngoài...”. Nói rồi cô đưa tay đẩy anh. Phong Bính Thần cầm tay cô, cúi người hôn lên môi cô.

Thuần Khiết không nhúc nhích.

Anh hôn nhẹ giống như chuồn chuồn chạm nước, sau đó ngẩng đầu cười nói: “Cô nghĩ là chuyện này sao?”.

Thuần Khiết không biết nói gì, khuôn mặt ửng đỏ. Thế là Phong Bính Thần lại hôn tiếp. Đôi môi của cô nóng ấm, mềm mại, có vị ngọt mát của hoa quả. Anh mơn man bờ môi của cô một lúc, sau đó cô bắt đầu hôn anh.

Một lúc sau hai người dừng lại, mỗi người hít một hơi. Phong Bính Thần thấy má cô đỏ ửng, lại muốn hôn tiếp. Thuận Khiết khéo léo né tránh, muốn trợn mắt lườm anh nhưng không kim được bật cười.

Thuần Khiết hỏi: “Anh muốn lên giường với tôi?”.

Phong Bính Thần sững người, sau đó cười, bặm chặt môi, gật đầu giống như trẻ con.

Thuần Khiết “bó tay” trước sự thẳng thắn của anh nhưng ngoài mặt rất thản nhiên.

Cô ngắm nhìn chàng trai đứng trước mặt mình, anh tuấn, nho nhã, nhiều tiền, là người tình trong mộng của các cô gái, chắc chắn không thiếu bạn gái nhưng lại chịu mất thời gian vì cô, chỉ có thể là vì nguyên nhân này.

Dĩ nhiên, đối với cô anh là một sự mê hoặc, là một cốc kem chocolate ngọt mát. Chỉ là cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lí sẵn sàng để ăn nó. Chuyện tình cảm vẫn đang trạng thái chưa xác định. Thế nên cô nói: “Chuyện này tôi suy nghĩ một chút rồi sẽ trả lời anh sau”.

Giọng điệu nghiêm túc của cô khiến Phong Bính Thần không kìm được bật cười.

Thuần Khiết nói ra câu vừa rồi là đã dùng tất cả mọi sự nguy trang. Lúc này bị anh cười, tức giận gạt tay anh, rút mấy tờ giấy thấm nước trên bộ váy của mình nhưng không có tác dụng gì. Cô bực tức ném giấy đi và nói: “Tôi thấy tôi nên về nhà. Bộ váy này không thể mặc được nữa”.

“Chúng ta đi mua một chiếc váy mới, sau đó đi nghe nhạc, thế nào?”.

“Không có hứng!”.

“Đi xem phim...”.

“Phim người lớn ư?”.

“Cô muốn xem không?”. Phong Bính Thần có chút ngạc nhiên.

“Anh nghĩ sao?”. Thuần Khiết hỏi lại.

Bỗng nhiên Phong Bính Thần nhận ra sự thẳng thắn lúc nãy của mình là một sai lầm ngu ngốc. Anh lúng túng hỏi: “Nếu bây giờ tôi nói đưa cô về, cô cũng cho rằng tôi có ý đồ khác, đúng không?”.

Thuần Khiết mỉm cười và nói: “Anh rất ga lăng, tôi không hề lo lắng”.

Phong Bính Thần thở phào.

Thế là hai người không thích dự tiệc chuẩn ra từ cửa sau.

Một lúc sau, xe tới nhà Thuần Khiết. Phong Bính Thần mỉm cười đề nghị: “Cô lên thay quần áo, chúng ta đi ăn chút gì nhé?”.

“Tôi không đói”.

“Những tôi đói lắm...”. Giọng nói gần như nũng nịu. Thuần Khiết nghe mà không khỏi có chút mềm lòng, nhưng vẫn từ chối: “Xin lỗi, tôi thật sự không muốn ăn”.

Phong Bính Thần đã quen được phụ nữ chiều chuộng. Nói một cách không khoa trương thì gần như không có người phụ nữ nào từ chối anh. Lúc này ít nhiều cũng khơi dậy ham muốn chinh phục. Anh im lặng nhìn cô vài giây rồi đưa tay lấy một hộp quà từ ghế sau đưa cho cô: “Tặng cô”.

Thuần Khiết sợ là thứ gì đó quý giá, nhận rồi sẽ thấy bất an nên hỏi: “Đây là cái gì?”.

“Cô về mở ra là biết”. Phong Bính Thần mỉm cười và nói, thấy cô tỏ vẻ nghi ngờ, liền nói thêm một câu: “Yên tâm, cái này không yêu cầu báo đáp”.

Thuần Khiết vừa tức vừa buồn cười: “Rốt cuộc là cái gì? Có quý giá không?”.

“Chỉ là một bức tranh, tặng cô trang trí phòng ngủ, không đáng giá lắm nhưng tấm lòng chân thành của tôi thì rất đáng giá”.

Xem ra nếu tôi không nhận thì thật có lỗi với tấm lòng thành của anh”.

Thế là Thuần Khiết cầm quà lên nhà.

Vào đến cửa liền mở quà. Mở xong cô sững người, dở khóc dở cười.

Quà của Phong Bính Thần là một bức ảnh chân dung cỡ lớn. Người trong ảnh chính là anh. Khuôn mặt với những đường nét hoàn mỹ, mái tóc xoăn bồng bênh, ánh mắt hút hồn, đôi môi gợi cảm, mặc áo sơ mi trắng, hơi phanh ngực, chiếc quần đen ôm sát chỉ kéo khóa một nửa. Thuần Khiết nhìn mà suýt ộc máu mũi.

Đây rõ ràng là kẻu gợi một cách lộ liễu. Bức ảnh này treo trong phòng một cô gái đang trong độ tuổi thanh xuân? Dụng tâm quá hiểm ác. Phải tự tin tới mức nào thì mới dám tặng bức ảnh này cho người khác.

Phong thiếu gia thật đúng là thần tiên.

Chú thích:

⁽¹⁾ Milan Kundera (1929) là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết *Đời nhẹ khôn kham*.